

Posudek bakalářské práce

Titul: *Komparativní analýza francouzského a českého soudnictví*

Autor práce: Dana Hubková

Vedoucí práce : Mgr. et Mgr. Ivo Petřů, Ph.D.

Rozsah: 46 stran + vlastní přílohy a bibliografie, celkem 57 stran

Soudní systém každé země je v nějakém ohledu jedinečný, třebaže se hlavní principy organizace soudní moci v demokratických státech v hrubých rysech více či méně shodují. Srovnávání soudních systémů v jednotlivých zemích je proto tématem, které lze zkoumat z mnoha úhlů pohledu. Z nich se Dana Hubková ve své bakalářské práci zaměřila především na (1) historický vývoj soudních systémů, (2) právní základ soudní moci, (3) „druhy soudnictví“, tj. současné rozdělení soudní moci v obou státech a (4) funkce jednotlivých soudů.

Historický pohled na vývoj soudních systémů v obou zemích není předmětem srovnávání. Je relativně stručný, avšak dostatečně čtenáře informuje o klíčových historických souvislostech, na nichž spočívají hlavní rozdíly obou soudních systémů. Podobně je postaven i popis právního základu obou systémů – poskytuje potřebný syntetický vhled do problematiky, ale sám není předmětem srovnání.

V kapitole druhé, nazvané *druhy soudnictví* (s. 18) se autorka dostává k samotnému jádru problému, tj. rozdělení soudní moci v ČR a ve Francii. S náležitou přesností a rozhledem popisuje jednotlivé podtypy soudní moci (obecná, správní, ústavní, rozhodčí) s odkazem na příslušné prameny práva. Absence závěru porovnávajícího oba systémy je však v této kapitole na škodu věci.

Kapitola o organizaci jednotlivých soudů (s. 23-29) je nejrozsáhlejší částí práce, pojata je opět pro každou zemi zvlášť. Presentace vychází z obecného rozdělení soudní moci z předcházející části, avšak autorka zde vypustila soudnictví rozhodčí, pravděpodobně proto, že stojí na periférii soudního systému. Zvolený způsob prezentace je vhodný zejm. pro francouzské soudnictví, kde každému typu soudní moci odpovídají specializované soudy (instituce). Pro popis české reality je toto dělení vhodné o něco méně, neboť jednotlivé soudy (instituce) mohou být kompetentní v několika obecných (občanskoprávních, trestních) i správních věcech současně, což v textu – byť věcně zcela správně – zaniká.

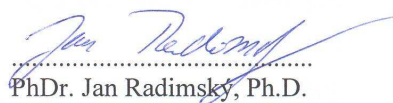
Srovnání obou soudních systémů nabízí kapitola čtvrtá (s. 36-39). Zde se autorce podařilo adekvátně vystihnout všechny hlavní rozdíly v porovnávaných soudních systémech. Slabou stránkou této části je absence systematickosti ve srovnávání: autorka si neujasnila, v jakých parametrech chce oba systémy srovnávat, resp. si tyto parametry jasně nepojmenovala a nesytemizovala. Nejvýraznějším rysem např. není, že „jsou si oba systémy v některých ohledech podobné“ (s. 36 nahoře), ale to, že na systémové úrovni je soudní moc rozdělena v obou státech stejně (cf. s. 36 dole: „oba systémy znají stejné typy soudnictví“), atd.

V závěru práce dává autorka do souvislosti rozdíly v soudních systémech s historickým a politickým kontextem vývoje obou zemí. Tento velmi náročný úkol přesahuje možnosti i cíle předkládané práce a vyžadoval by i širší bibliografickou základnu, takže závěry jsou zde nutně jen velmi obecné. S jedním z nich bych přesto polemizoval: existuje skutečně přímá souvislost mezi velikostí země a rozvětveností jejího soudního systému? Tj. mají nutně země jako Čína, Indie, Ruská federace, USA nebo Kanada systém ještě složitější, než Francie?

Po formální stránce splňuje předkládaná práce potřebné náležitosti. Oceňuji přítomnost francouzsko-českého glosáře v příloze; srovnání obou soudních systémů by se mohlo stát základnou i podrobnější filologické a translatické práce, která by se například zajímala o opozici osoba-instituce v překladu francouzského *juge* (česky běžně *soud*, spojení *soudce pro mladistvé* /s. 31/ použité jako jméno instituce působí nepatřičně), apod. Toto však nebylo deklarovaným cílem práce.

Závěr

Předkládanou bakalářskou práci doporučuji k obhajobě a hodnotím jako velmi dobrou.

PhDr. Jan Radimský, Ph.D.

V Českých Budějovicích, dne 12. května 2008